

Περιεχόμενα:	Σελ.
Αντί προλόγου	3
Ο Οδηγός της Θεραπευτικής Ουσούι Ρέικι – Το σημειωματάριο του Δασκάλου Mikao Usui.	4
Ο διαυλισμός ως μέθοδος εσωτερικής διεύρυνσης – Ανάλυση της διαδικασίας του διαυλισμού. - από τη Μαντίνεια	9
Καλλιτεχνικό Δαιμόνιο και Απόκρυφη Αφύπνιση – Ένας στοχασμός πάνω σε επιλεγμένα στοιχεία της Κροουλικής σκέψης. -της Σάσσας Τσέϊτοου	15
Πληροφορίες	21

Αντί Προλόγου...

**“Silence thy thoughts and fix thy whole attention on thy
Master whom yet thou dost not see, but whom thou feelest.”**

H.P.Blavatsky, "The Voice of Silence".

.....

**“Κάνε τις σκέψεις σου να σωπάσουν και συγκέντρωσε την προσοχή σου
στον Δάσκαλό σου που δεν τον βλέπεις ακόμα, αλλά τον νιώθεις. ”**

Έλενα Πέτροβνα Μπλαβάτσκι «Η Φωνή της Σιγής».

Ο Οδηγός της Θεραπευτικής Ουσούι Ρέικι

Το σημειωματάριο του Δασκάλου Μικόο Ουσούι

Αγγλική έκδοση, Copyright © 2003 James Deacon

Μετάφραση από την Ιαπωνική στην Αγγλική (αποκλειστικά για το AETW.org)

από τον Jiro Kozuki

Μετάφραση στην Ελληνική για την α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» από την Άννα Αποστολίδου

Ενότητα 1:

Βασική Αγωγή Συγκεκριμένων Μελών του Σώματος.

Κεφάλι – Δώστε αγωγή: Γενική περιοχή κεφαλιού, μέτωπο (στη γραμμή της τριχοφυΐας), κροτάφους, πίσω μέρος του κεφαλιού, λαιμό (ή αυχένα), κορώνα, στομάχι και έντερα.

Μείωση Πυρετού – Δώστε αγωγή: θέσεις κεφαλιού – αφήστε τα χέρια να αναπαυτούν στο κεφάλι για λίγη ώρα, δώστε αγωγή στην ίδια την πηγή της ασθένειας/νόσου.

Μάτια – Αγωγή: Μάτια, εσωτερική γωνία του ματιού (δακρυϊκός αγωγός), ανάμεσα στις εξωτερικές γωνίες των ματιών και τους κροτάφους, αυχενικοί σπόνδυλοι A1, A2, A3.

Μύτη – Ρινικό οστό, πλάγια της μύτης, λαιμός (ή αυχένas), ανάμεσα στα φρύδια, αυχενικοί σπόνδυλοι A1, A2, A3.

Αυτί – Κανάλι του Αυτιού, πρόσθιο και οπίσθιο μέρος του αυτιού, αυχενικός σπόνδυλος A1, χόνδροι του αυτιού.

Στόμα – Καλύπτουμε το στόμα χωρίς να αγγίζουμε τα χείλη.

Γλώσσα – Πάνω μέρος της γλώσσας, ρίζα της γλώσσας.

Λαιμός – Θέση του θυρεοειδή, λαιμός (ή αυχένas).

Πνεύμονας – Πνευμονική περιοχή, ανάμεσα στις ωμοπλάτες, θωρακικοί σπόνδυλοι Θ2, Θ3, Θ4, Θ5, Θ6.

Καρδιά – Περιοχή της καρδιάς, αυχενικοί σπόνδυλοι A5, A6, A7, Θωρακικοί σπόνδυλοι Θ1, Θ2, Θ3, Θ4, Θ5.

Ήπαρ – Περιοχή του ήπατος, θωρακικοί σπόνδυλοι Θ8, Θ9, Θ10 (ιδιαίτερα στη δεξιά πλευρά του σώματος). [ΣΤΜ: δεξιά όπως το βλέπουμε από πίσω, δηλαδή αυτή που αντιστοιχεί στη θέση του ήπατος.]

Στομάχι – Περιοχή του στομάχου, θωρακικοί σπόνδυλοι Θ4, Θ6, Θ7, Θ8, Θ9, Θ10.

Έντερο – Ανιόν, εγκάρσιο και κατιόν κόλον (παχύ έντερο), περιοχή λεπτού εντέρου, θωρακικοί σπόνδυλοι Θ6, Θ7, Θ8, Θ9, Θ10, οσφυϊκοί σπόνδυλοι Ο2, Ο3, Ο4, Ο5, γλουτοί.

Ουροδόχος Κύστη – Περιοχή της ουροδόχου κύστης, οσφυϊκοί σπόνδυλοι Ο4, Ο5.

Μήτρα – Περιοχή της μήτρας και στις δυο της πλευρές, θωρακικοί σπόνδυλοι Θ9, Θ10, Θ11, Θ12, οσφυϊκοί σπόνδυλοι Ο1, Ο2, Ο3, Ο4, Ο5, ιερό, κόκκυγας.

Νεφρό – Περιοχή του νεφρού, θωρακικοί σπόνδυλοι Θ11, Θ12.

Πλάτη – Αγωγή Μισού Σώματος: μύες και τένοντες του αυχένα, ώμοι, μύες της πλάτης, αμφοτερόπλευρα της σπονδυλικής στήλης, οσφυϊκή περιοχή, γοφοί.

Κοιλιά – Το αριστερό χέρι στο seika tanden και το δεξί στο αντίστοιχο σημείο του πίσω μέρους του σώματος. Οραματίζετε τις τοξίνες να φεύγουν από το σώμα.

Ενότητα 2:

Νευρολογικές Διαταραχές

Νευρασθένεια (Νευρική αδυναμία) –

Γενική περιοχή κεφαλιού, μάτια, καρδιά, στομάχι, έντερα, γεννητικά όργανα, προσβεβλημένη περιοχή, αγωγή «μισού σώματος», δώστε Ρέικι στη συγκεκριμένη πηγή της ασθένειας/νόσου.

Υστερία – Γενική περιοχή κεφαλιού, μάτια, καρδιά, στομάχι, έντερα, γεννητικά όργανα, προσβεβλημένη περιοχή, αγωγή «μισού σώματος», δώστε Ρέικι στη συγκεκριμένη πηγή της ασθένειας/νόσου.

Εγκεφαλική Αναιμία – Κεφάλι, στομάχι και έντερα, καρδιά.

Εγκεφαλική Αγγειακή Συμφόρηση – Κεφάλι, στομάχι και έντερα, καρδιά.

Μηνιγγίτιδα – Κεφάλι, στομάχι και έντερα, καρδιά.

Εγκεφαλίτιδα – Κεφάλι, στομάχι και έντερα, καρδιά.

Πονοκέφαλος – Περιοχή του κεφαλιού (κυρίως στους κροτάφους)

Αϋπνία – Περιοχή του κεφαλιού (κυρίως στο πίσω μέρος του κεφαλιού).

Ζάλη / Προβλήματα Ισορροπίας – Περιοχή του κεφαλιού (κυρίως στο μέτωπο και τη γραμμή της τριχοφυΐας).

Εγκεφαλική Αποπληξία (παράλυση) / αιμορραγία – Περιοχή του κεφαλιού (κυρίως στην πάσχουσα περιοχή, καρδιά, στομάχι και έντερα, νεφρά, παράλυτη περιοχή).

Επιληψία – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι και έντερα.

Χορός του Αγίου Βίτου (Χορεία Σαϊντενχαμ) – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, πάσχουσα περιοχή, παλάμες, πατούσες, θεραπεία «μισού σώματος».

Εξώφθαλμος – Γενική περιοχή κεφαλιού, μάτια, θυρεοειδής, καρδιά, μήτρα, θεραπεία «μισού σώματος».

Νευραλγία, Παράλυση – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι και έντερα (για να ρυθμιστεί η κίνηση του εντέρου), πάσχουσες περιοχές.

Λόξυγκας – Διάφραγμα, μέτωπο, αυχενικοί σπόνδυλοι A3, A4, A5.

Αφασία – Μέτωπο και κρόταφοι (κυρίως στην πλευρά του αριστερού χεριού), περιοχή του λαιμού.

Κράμπες των συγγραφέων – Γενική περιοχή κεφαλιού, αγκώνας, αντίχειρας.

Εμβοές – Γενική περιοχή κεφαλιού, αυτιά.

Ενότητα 3:

Διαταραχές του Αναπνευστικού Συστήματος

Βρογχίτιδα – Βρόγχοι, τραχεία.

Βήχας – Λαιμός, περιοχή του θώρακα, πάσχουσες περιοχές.

Ασθμα – Γενική περιοχή κεφαλιού, περιοχή του θώρακα, το σημείο κάτω από τη βάση του στέρνου, καρδιά, λαιμός, μύτη.

Πνευμονική Φυματίωση – Γενική περιοχή κεφαλιού, πάσχουσα περιοχή των πνευμόνων, στομάχι και έντερα, καρδιά, seika tanden.

Πλευρίτιδα – Γενική περιοχή κεφαλιού, πάσχουσα περιοχή, στομάχι και έντερα, seika tanden.

Πνευμονία – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, πάσχουσα περιοχή, seika tanden.

Βρογχική Αιμορραγία / Αιμόπτυση – Πάσχουσα πνευμονική περιοχή.

Ρινορραγία – Μύτη.

Χρόνια Ατροφική Ρινίτιδα (Όζαινα) (ατροφία και ινώδης μεταπλασία των ρινικών δομών (βλεννογόνου και κογχών) - Μύτη, κέντρο του μετώπου ή μέσο του άνω χείλους.

Ενότητα 4:

Διαταραχές του Πεπτικού Συστήματος

Ασθένειες του Οισοφάγου – Οισοφάγος, σημείο κάτω από τη βάση του στέρνου, στομάχι, έντερα.

Ασθένειες του Στομάχου:

Γαστρίτιδα, γαστρικό έλκος, καρκίνος στομάχου, στομαχόπονος, γαστροπύρωση, γαστρεκτασία – Γενική περιοχή κεφαλιού, σημείο κάτω από τη βάση του στέρνου, στομάχι και έντερα.

Εντερίτιδα (Φλεγμονή του εντέρου) – **εντερικά έλκη, διάρροια, δυσκοιλιότητα κ.λπ** – Στομάχι και έντερα.

Σκωληκοειδίτιδα – Πάσχουσα περιοχή, περιοχή του κεφαλιού, στομάχι και έντερα.

Εντερικά παράσιτα – Γενική περιοχή κεφαλιού, έντερα, στομάχι.

Αιμορροΐδες – Πρωκτός.

Κοιλιακό οίδημα / Ασκίτης – Περιοχή του κεφαλιού, κοιλιά.

Περιτονίτιδα – Γενική περιοχή κεφαλιού, πάσχουσα περιοχή, seika tanden

Ηπατίτιδα (Ίκτερος) – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι, έντερα, ήπαρ, καρδιά.

Χολολιθίαση – Ήπαρ (όπου είναι ο πόνος), στομάχι και έντερα.

Κήλη – Πάσχουσα περιοχή (προεξοχή της κήλης), κοιλιά, γεννητικά όργανα.

Ενότητα 5:

Καρδιαγγειακές – Κυκλοφορικές Παθήσεις

Μυοκαρδίτιδα (φλεγμονή του καρδιακού μυ) – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, ήπαρ, νεφρά, ουροδόχος κύστη.

Ενδοκαρδίτιδα (φλεγμονή των καρδιακών μεμβρανών) – Καρδιά.

Υδρωπικία, Οίδημα – Καρδιά, ήπαρ, νεφρά,

ουροδόχος κύστη.

Αποτίτρωση των αρτηριών

(Αρτηριοσκλήρωση) – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, νεφρά, στομάχι και έντερα, seika tanden.

Χρόνια Υπέρταση – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, νεφρά, στομάχι και έντερα, seika tanden

Θωρακική στηθάγχη – Κεφάλι, καρδιά, στομάχι και έντερα, περιοχή που πονά.

Μπέρι-μπέρι και η επακόλουθη καρδιακή ανεπάρκεια – Καρδιά, στομάχι και έντερα, πάσχουσα περιοχή των ποδιών.

Ενότητα 6:

Αιματολογικές και Μεταβολικές Διαταραχές

Αναιμία – Δώστε αγωγή στην πηγή της ασθένειας, κεφάλι, καρδιά, στομάχι και έντερα, δώστε αγωγή «μισού σώματος» (πίσω).

Πορφύρα (αιμορραγία από το δέρμα) – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, νεφρά, στομάχι και έντερα, πάσχουσα περιοχή.

Σκορβούτο – Γενική περιοχή κεφαλιού, περιοχή των πνευμόνων, καρδιά, νεφρά, στομάχι και έντερα, αγωγή «μισού σώματος», seika tanden.

Διαβήτης – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, ήπαρ, πάγκρεας, στομάχι και έντερα, νεφρά, ουροδόχος κύστη, αγωγή «μισού σώματος», ανοδικό «βούρτσισμα» της σπονδυλικής στήλης.

Παχυσαρκία – Καρδιά, νεφρά, στομάχι και έντερα, αγωγή «μισού σώματος».

Ουρική αρθρίτιδα – Καρδιά, νεφρά, ουροδόχος κύστη, στομάχι και έντερα, seika tanden, περιοχή που πονά.

Θερμοπληξία – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, περιοχή του θώρακα, στομάχι και έντερα, νεφρά, seika tanden.

Ενότητα 7: Ουρολογικές Παθήσεις

Νεφρίτιδα (φλεγμονή των νεφρών) – Νεφρά, καρδιά, ουροδόχος κύστη, στομάχι και έντερα.

Πυελίτιδα (Πυελονεφρίτιδα) – Νεφρά, ουροδόχος κύστη, seika tanden.

Νεφρολιθίαση – Νεφρά, στομάχι, έντερα, ουροδόχος κύστη, περιοχή που πονά.

Ουραιμία / Ουροσηψία – Γενική περιοχή κεφαλιού, μάτια, στομάχι, έντερα, καρδιά, νεφρά, ουροδόχος κύστη, seika tanden.

Κυστίτιδα (φλεγμονή της ουροδόχου κύστης) – Νεφρά, ουροδόχος κύστη.

Bladder Stones – Νεφρά, ουροδόχος κύστη, περιοχή που πονά.

Νυχτερινή ενοούρηση – Γενική περιοχή κεφαλιού, κορώνα, ουροδόχος κύστη, νεφρά.

Ανουρία (όταν συμβαίνει λόγω υπερτροφίας προστάτη) – Νεφρά, ουροδόχος κύστη, ουρήθρα.

Ενότητα 8: Χειρουργικές και Δερματολογικές Διαταραχές

Τραύματα – Πληγείσα περιοχή – δίνουμε Ρέικι χωρίς να αγγίζουμε μέχρι να φύγει ο πόνος

Εγκαύματα – Πληγείσα περιοχή.

Μώλωπες, Διαστρέμματα – Πληγείσα περιοχή.

Φλεγμονή των Λεμφαδένων – Πάσχουσες περιοχές, seika tanden.

Κατάγματα / Σπασμένα οστά – Πληγείσα περιοχή – πάνω από γύψο/επιδέσμους/νάρθηκες.

Θραύσματα – Πληγείσα περιοχή.

Εξαρθρώσεις – Πληγείσα περιοχή.

Περιοστίτιδα (φλεγμονή της επιφάνειας του οστού), Οστεΐτιδα (φλεγμονή του οστού),

Αρθρίτιδα, Φλεγμονή των Μυών – Πάσχουσα περιοχή, seika tanden.

Μυϊκοί Ρευματισμοί – Γενική περιοχή κεφαλιού, περιοχή που πονά, στομάχι, έντερα (για να ρυθμίσουν τις κινήσεις του εντέρου).

Φυματίωση της Σπονδυλικής Στήλης – Γενική περιοχή κεφαλιού, περιοχή που πάσχει/πονά, seika tanden.

Σκολίωση – Πάσχουσα περιοχή.

Σύφιλη της Σπονδυλικής Στήλης – Γενική περιοχή κεφαλιού, seika tanden, περιοχή που πάσχει/πονά.

Ζάλη, Λιποθυμία, Απώλεια των Αισθήσεων – Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά. Αν η απώλεια των αισθήσεων οφείλεται σε μερικό πνιγμό, απομακρύνουμε το νερό από τους πνεύμονες πριν κάνουμε την αγωγή.

Οιδήματα, Εξανθήματα, Όγκοι του Δέρματος – Seika tanden, πάσχουσα περιοχή.

Κνιδωτικό Εξάνθημα, Αλλεργία – Στομάχι, έντερα, seika tanden, πάσχουσα περιοχή.

Τριχόπτωση – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι, έντερα, πάσχουσα περιοχή, seika tanden.

Λέπρα (Ασθένεια του Hansen) – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι, έντερα, seika tanden, πάσχουσα περιοχή, αγωγή «μισού σώματος».

Σύφιλη – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι, έντερα, seika tanden, πάσχουσα περιοχή.

Ενότητα 9: Παιδικά Νοσήματα.

Νυχτερινό κλάμα – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι και έντερα.

Ιλαρά – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι και έντερα, καρδιά, περιοχή εξανθήματος.

Γερμανική Ιλαρά – Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι και έντερα, καρδιά, περιοχή εξανθήματος.

Κοκκύτης (Petussis) - Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι και έντερα, καρδιά, πνεύμονες, λαιμός, σημείο κάτω από τη βάση του στέρνου.

Πολυομυελίτιδα - Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι και έντερα, σπονδυλική στήλη, περιοχές αδυναμίας / ολικής ή μερικής παράλυσης.

Αμυγδαλίτιδα - Πάσχουσα περιοχή.

Ενότητα 10: Γυναικολογικά Θέματα

Ασθένειες της Μήτρας - Περιοχή της μήτρας.

Κατά τη διάρκεια της Κύησης - το να δώσουμε αγωγή στη Μήτρα θα εξασφαλίσει μια υγιή ανάπτυξη του εμβρύου και μια εύκολη γέννα.

Διαδικασία του Τοκετού - Ιερό, περιοχή της κοιλιάς.

Πρωινή Αδιαθεσία - Γενική περιοχή κεφαλιού, μήτρα, στομάχι, έντερα, σημείο κάτω από τη βάση του στέρνου.

Ευαισθησία Μαστο / διαταραχές - Μαστοί.

Εξωμήτριος Κύηση - Γενική περιοχή κεφαλιού, μήτρα, περιοχή που πονά.

Ενότητα 11: Μεταδοτικές Ασθένειες.

Τυφοειδής Πυρετός - Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, στομάχι και έντερα, πάγκρεας, seika tanden.

Παράτυφος - Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, στομάχι και έντερα, πάγκρεας, seika tanden.

Δυσεντερία - Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, στομάχι και έντερα, seika tanden.

Βρεφική Δυσεντερία - Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, στομάχι και έντερα, πάγκρεας, seika tanden.

Διφθερίτιδα - Γενική περιοχή κεφαλιού, λαιμός, καρδιά, στομάχι και έντερα, νεφρά, seika tanden (η αγωγή θα πρέπει να δοθεί παράλληλα με αντι-διφθεριτικό ορό).

Χολέρα - Γενική περιοχή κεφαλιού, στομάχι και έντερα, καρδιά, seika tanden.

Οστρακιά - Γενική περιοχή κεφαλιού, στόμα, λαιμός, καρδιά, στομάχι και έντερα, νεφρά, seika tanden, πάσχουσα (ερυθρά) περιοχή.

Γρίπη - Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, πνεύμονες, στομάχι και έντερα, seika tanden, αγωγή «μισού σώματος, περιοχή που πονά.

Επιδημική Εγκεφαλονωτιαία Μηνιγγίτιδα - Γενική περιοχή κεφαλιού, αυχένas, μάτια, καρδιά, στομάχι και έντερα, νεφρά, ουροδόχος κύστη, νωτιαίος μυελός (κυρίως στους αυχενικούς σπονδύλους), seika tanden, περιοχή που είναι παράλυτη / δύσκαμπτη.

Ελονοσία - Γενική περιοχή κεφαλιού, καρδιά, στομάχι και έντερα, ήπαρ, πάγκρεας, seika tanden. Είναι καλύτερα να δίνεται μία ώρα πριν από την έναρξη του πυρετού.

Ερυσίπελας (Φωτιά του Αγίου Αντωνίου) - Γενική περιοχή κεφαλιού, περιοχή της καρδιάς, στομάχι, έντερα, seika tanden, πάσχουσα περιοχή.

Τέτανος (Tetanus) - Γενική περιοχή κεφαλιού, περιοχή της καρδιάς, στομάχι, έντερα, seika tanden, πάσχουσα περιοχή.

Ο διαυλισμός ως μέθοδος εσωτερικής διεύρυνσης

Από τη Μαντίνεια

Έχοντας θέσει μια βάση για την κατανόηση της διαδικασίας του διαυλισμού στο προηγούμενο τεύχος, θα επιχειρήσουμε τώρα να εξετάσουμε τον ρόλο που μπορεί να διαδραματίσει στην πνευματική εξέλιξη του ατόμου.

Αυτή η ιδέα ίσως ξενίζει αρκετούς, αφού παλαιότερα η διαμεσότητα ήταν κυρίως γνωστή ως μέθοδος συλλογής πληροφοριών σχετικών με εξωγενείς παράγοντες και συχνά επίσης χρησιμοποιήθηκε ως μέθοδος πλουτισμού εις βάρος των αφελών. Δεδομένου όμως ότι το ενδιαφέρον μας εστιάζεται στην αναγνώριση και ενοποίηση των διαφορών όψεων του Εαυτού, θα επιχειρήσουμε να εξετάσουμε τον διαυλισμό όχι ως τρόπο 'μαντείας' αλλά μάλλον ως τρόπο 'συνδημιουργίας', με άλλα λόγια όχι ως παθητικοί δέκτες αναπόφευκτων γεγονότων αλλά μάλλον ως ενεργητικοί 'συνδημιουργοί' της γήινης πραγματικότητάς μας. Επίσης, θα κάνουμε μια προσπάθεια να κατανοήσουμε τη διαδικασία του διαυλισμού στα πλαίσια λειτουργίας του ψυχικού μηχανισμού, βάσει της μέχρι τώρα εμπειρίας.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν λέγοντας ότι υπάρχουν δύο βασικοί τρόποι για την ερμηνεία κάθε πληροφορίας που δίνεται μέσω διαυλισμού: ο κυριολεκτικός και ο συμβολικός. Στον πρώτο τρόπο η πληροφορία μπορεί να επιβεβαιωθεί αντικειμενικά στο φυσικό πεδίο, ενώ στον δεύτερο τρόπο η επιβεβαίωση έρχεται από τον ίδιο τον δέκτη και εξαρτάται από την ευχέρειά του να λειτουργεί συνειρμικά αλλά και τον βαθμό αυτογνωσίας που διαθέτει. Η αξία και των δύο τρόπων είναι μεγάλη και η ακρίβειά τους κρίνεται και επιβεβαιώνεται με την πάροδο του χρόνου αλλά η αξιοποίησή τους εξαρτάται από την ικανότητα του δέκτη να αντιλαμβάνεται και να λειτουργεί στα αντίστοιχα πεδία. Ένα παράδειγμα συμβολικού μηνύματος είναι ο χρησμός της Πυθίας για τα ξύλινα τείχη που επρόκειτο να σώσουν τους Αθηναίους, ο οποίος και επιβεβαιώθηκε όταν νίκησαν με τις τριήρεις τους κατά τη ναυμαχία της Σαλαμίνας. Ωστόσο, τα συμβολικά μηνύματα συνδέουν επίσης τις εξωτερικές

καταστάσεις / σύμβολα με εσωτερικές, προσωπικές τάσεις και διεργασίες, δίνοντας στο άτομο την ευκαιρία να κάνει μια εις βάθος ανάλυση της ψυχοσύνθεσής του και των τάσεών της.

Η κυρίαρχη τάση είναι αυτή της κυριολεκτικής ερμηνείας των μηνυμάτων, κάτι που εξηγείται ικανοποιητικά από το γεγονός ότι, στην πλειοψηφία τους, οι δέκτες είναι εστιασμένοι αποκλειστικά στο εξωτερικό φυσικό πεδίο και ελάχιστα βρίσκονται σε επαφή με την εσωτερική τους πραγματικότητα, σε συνδυασμό με την εμφανή υποβάθμιση του ρόλου του συμβολικού στη σύγχρονη κοινωνία. Θα μπορούσαμε όμως να πούμε ότι εδώ συναντούμε και μια σαφή ένδειξη μη ισορροπημένης ανάπτυξης αφού, σε ιδανικές συνθήκες, η κυριολεκτική και η συμβολική ερμηνεία θα πρέπει να χρησιμοποιούνται συμπληρωματικά με βάσει την κοινή λογική και τη διαρκώς εξελισσόμενη αντίληψή μας, έτσι ώστε η κάθε πλευρά να ενισχύει την κατανόηση της άλλης.

Στο σημείο αυτό, προκύπτει εύλογα μια σειρά ερωτημάτων όπως 'τι σημαίνει συμβολική ερμηνεία;' 'τι είναι σύμβολο;' 'το συμβολικό είναι υποκειμενικό;'.
Μια που θα μπορούσαν να γραφτούν τόμοι έργων πάνω στα παραπάνω ερωτήματα, η απάντησή μας θα περιοριστεί στη διατύπωση μερικών βασικών ιδεών που δίνονται για να διευκολύνουν τον αναγνώστη στην κατανόηση του θέματος.

Σύμφωνα με το Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας του Ι. Σταματάκου:
«Σύμ-βολον, το (συμβάλλω): το σημείον εξ ου τις εικάζει (συμπεραίνει) τι, γνώρισμα, σύνθημα, τεκμήριον, ένδειξις.»
«Συμβάλλω: ρίπτω, χύνω, ομού, εις το αυτό μέρος, συνενώνω.»

Ενώ, κατά το Λεξικό Νεοελληνικής του Μ.Τριανταφυλλίδη,

Ενώ, κατά το Λεξικό Νεοελληνικής του Μ.Τριανταφυλλίδη,

«Σύμβολο : 1. αντικείμενο, έμψυχο ον ή αισθητό σημείο, που λόγω της μορφής ή της φύσης του συνδέεται συνειρμικά με μια αφηρημένη συνήθως έννοια, π.χ. ιδέα, ιδιότητα, κατάσταση, κ.λπ, και με το οποίο παριστάνουμε αυτή την έννοια. 2. Συμβατική γραφική παράσταση εννοιών από τον τομέα της ανθρώπινης γνώσης ή δραστηριότητας: Μαθηματικά / αστρονομικά σύμβολα.»

Κάθε σύμβολο φέρει την ταυτότητα της φυσικής του μορφής (π.χ. η εικόνα ενός λευκού περιστεριού παραπέμπει στο αντίστοιχο σημαινόμενο που είναι το ομώνυμο πτηνό και όλα τα χαρακτηριστικά του) ενώ ταυτόχρονα, σαν μια οπτική αλληγορία, αντιπροσωπεύει για τον παρατηρητή την ιδέα της ειρήνης – κάτι για το οποίο το ίδιο το περιστέρι έχει προφανώς απόλυτη άγνοια. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό το να θυμόμαστε κάθε στιγμή πως η ίδια η γλώσσα που χρησιμοποιούμε αποτελείται από λέξεις που συμβολίζουν έννοιες, ενώ και οι λέξεις απαρτίζονται από σχήματα-σημεία, τα γράμματα, τα οποία φέρουν τις δικές τους αντιστοιχίες και χρησιμοποιούνται απ' όλους μας χάριν μια σύμβασης.

Το νόημα αποδίδεται συνειδητά ή ασυνείδητα από τον παρατηρητή βάσει της ομοιότητας και συνάφειάς του συμβόλου με ορισμένες ποιότητες/ιδέες που προέρχονται από τις δικές του ψυχικές/νοητικές διεργασίες πάνω σε προηγούμενα συναφή εντυπώματα. Κατά συνέπεια, η σημασιοδότηση ενός συμβόλου είναι ενδεικτική μάλλον για τις ποιότητες, τις εσωτερικές διεργασίες και τα αιτήματα του ίδιου του παρατηρητή, παρά του παρατηρούμενου.

Κατ' αναλογία, όταν δίνουμε μία συμβολική ερμηνεία υπερβαίνουμε την κυριολεκτική αντιστοιχισή του σημαίνοντος με το σημαινόμενό του (δηλαδή του αντικειμένου με την ιδέα του και τις ιδιότητες που το χαρακτηρίζουν είτε εκ φύσεως είτε βάσει συμβάσεως) και το συνδέουμε συνειρμικά με μια ιδέα ή συναίσθημα και, τελικά, με μια μακρά ακολουθία από γεγονότα, πρόσωπα και καταστάσεις που συνδέονται με αυτά.

Στο δικό μας απλό παράδειγμα του χρησμού για τα 'ξύλινα τείχη' ο Θεμιστοκλής 'διάβασε' ανάμεσα από τις γραμμές, και αντιστοίχισε την περιγραφή στις ξύλινες τριήρεις οι οποίες

μπορεί να μην έμοιαζαν με τείχος στο τρισδιάστατο πεδίο, αλλά είχαν δύο κοινά σημεία: ήταν ξύλινες και για τον ίδιο υποδήλωναν σαφώς προστασία.

Τα σύμβολα λοιπόν λειτουργούν ως αγγεία νοήματος (ή, ακόμα, ενεργειακά αγγεία), είναι δηλαδή μορφές φορτισμένες με συγκεκριμένες ιδέες και συναισθήματα. Είναι από μόνα τους μια γλώσσα επικοινωνίας τόσο βαθιά όσο η ανθρώπινη νόηση και μάλιστα είναι η γλώσσα με την οποία το ασυνείδητο καταγράφει τη γήινη εμπειρία και επικοινωνεί με τον συνειδητό νου. Υπό μία άλλη έννοια, τα σύμβολα είναι η αφομοιωμένη γήινη εμπειρία όπως έχει εντυπωθεί στον ατομικό και συλλογικό νου.

Η συμβολική ερμηνεία είναι υποκειμενική; Θεωρώντας ότι ο όρος 'υποκειμενικό' δηλώνει αυτό που καθορίζεται από την αντίληψη ή τη γνώμη ενός ανθρώπου (ενός υποκειμένου) που αισθάνεται ή σκέφτεται, κρίνει κλπ, ναι, είναι υποκειμενική με την έννοια ότι η σημασία συνδέεται με το σύμβολο από το υποκείμενο βάσει προηγούμενων συναφών εμπειριών του.

Ωστόσο, αν και η διαδικασία είναι εκ φύσεως υποκειμενική, τα σύμβολα αποκτούν αντικειμενική εγκυρότητα από τη στιγμή που αποτελούν αντικειμενικές συνθήκες, έστω και αν αυτό γίνεται εξαιτίας των κοινωνικών συμβάσεων. Για παράδειγμα ας θυμηθούμε και πάλι το λευκό περιστέρι: όλη η Χριστιανική κοινότητα αναγνωρίζει σ' αυτό μια αντιστοιχία με το Άγιο Πνεύμα, αν και το ίδιο το περιστέρι εξακολουθεί να μην έχει την παραμικρή ιδέα για τη σημασία που του προσάπτουν.

Τι σχέση έχει όμως ο διαυλισμός με όλα τα παραπάνω;

Όπως έχει ειπωθεί, ο διάυλος μεταφέρει πληροφορίες και ενέργειες από αυτό που αποκαλείται «η άλλη πλευρά του πέπλου». Όπως και αν ονοματίσουμε την πηγή της ενέργειας, αυτή δίνει την εντύπωση ότι προέρχεται από ένα χώρο που θα μπορούσαμε να ταυτίσουμε με το ασυνείδητο, μεταφράζεται σε νόημα από το υποκείμενο-διάυλο (αν και το υποκείμενο δεν δημιουργεί το νόημα με μια συνειδητή διαδικασία αλλά το παραλαμβάνει και, ενίοτε, διαφωνεί με αυτό) και αποκτά μια αντικειμενική εγκυρότητα (ή, έστω, μια επίφαση αντικειμενικότητας) όταν αρχίσει να

γίνεται αντιληπτή από περισσότερα του ενός άτομα.

Ας παρακολουθήσουμε τη διαδικασία όπως έχει αποτυπωθεί από την εμπειρία ενός αριθμού διαύλων:

1. Ο δίαυλος αποσύρει την εστίασή του από το εξωτερικό πεδίο και εστιάζεται εσωτερικά, συνήθως στο κέντρο της καρδιάς, με την πρόθεση να μείνει δεκτικός στην εισερχόμενη ενέργεια/εντύπωση και περιμένει.
2. Δέχεται μια ενεργειακή ώση/εντύπωση, που γίνεται αντιληπτή υποκειμενικά ως μια ενεργειακή παρουσία, κίνηση, εικόνα ή ήχος, ενώ ταυτόχρονα μπορεί να έχει την αίσθηση ότι λαμβάνει μια σαφώς διατυπωμένη σκέψη ή ακόμα ότι πλημμυρίζεται ταυτόχρονα από ένα συναίσθημα (συνήθως γαλήνης, αγάπης, χαράς και συγκίνησης).
3. Επιτρέπει στον εαυτό του να αφεθεί στη ροή της ενέργειας χωρίς φόβο, συντονίζεται μαζί της, και αρχίζει να μεταφράζει αυτή την ενέργεια και τις εσωτερικές αισθήσεις/εντυπώσεις σε λόγο. Σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να ξεκινήσει απευθύνοντας ένα σύντομο χαιρετισμό με τη δική του ενέργεια (κάτι που αποσπά προς στιγμήν την προσοχή του από την εσωτερική διαδικασία –κάτι που χαλαρώνει τις πιθανές εσωτερικές εντάσεις της στιγμής- και την κατευθύνει στον δέκτη ολοκληρώνοντας το κύκλωμα ροής της ενέργειας), και ο χρόνος αυτός είναι αρκετός για να επιτρέψει την ενοποίηση του εισερχόμενου ρεύματος με το δικό του και την άμεση έκφρασή του.

Η ερμηνεία των ίδιων των διαύλων για το 2^ο στάδιο αναφέρεται σε πνευματικές οντότητες ποικίλων δονήσεων, τα οποία και μεταφέρουν/υπαγορεύουν/εντυπώνουν στον νου τους τα σημεία και τα νοήματα που προαναφέραμε. Άλλωστε, συχνά αυτές οι άυλες (αλλά ωστόσο μορφοποιημένες) οντότητες φαίνονται να αυτοσυστήνονται και να ακολουθούν μια γραμμή σκέψης και να φέρνουν νοήματα πολύ διαφορετικά απ' ό,τι θα μπορούσε να δώσει ποτέ ο ίδιος ο δίαυλος.

Ενίοτε ο δίαυλος έχει εικόνα της οντότητας που μιλά, αν και οι ποιότητες που φέρει και εκφράζει αυτή η οντότητα μπορεί να

διαφέρουν από αυτές της ενσαρκωμένης ζωής της (στην περίπτωση που είναι γνωστή κάποια ενσάρκωσή της στη γη), σε βαθμό που η ταυτότητά της να μην είναι αναγνωρίσιμη.

Κάνοντας εδώ μια παρένθεση, θα πούμε ότι κάποιες φορές, και ιδιαίτερα όταν ένας δίαυλος κάνει τα πρώτα του βήματα, η έκφραση μιας οντότητας μπορεί να εμφανίζει μεγάλες ομοιότητες με την ενσάρκωση με την οποία ταυτίζεται. Αυτό όμως δείχνει μάλλον ότι η ενέργεια χρωματίζεται καθώς περνά α) από τα στρώματα παλαιών πεποιθήσεων και εντυπώσεων του διαύλου και β) από επίπεδα του συλλογικού νου που έχουν «ντύσει» ως σκεπτομορφή την συγκεκριμένη οντότητα με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

Για παράδειγμα, εάν έχει εντυπωθεί προ πολλού από τις γραφές και τη χριστιανική διδασκαλία στον νου του διαύλου η αντίληψη ότι η ενέργεια του Προφήτη Ηλία είναι πύρινη και ορμητική, είναι πιθανό η αρχική έκφραση της ενέργειας να έχει ανάλογα χαρακτηριστικά, τα οποία όμως είναι προφανές ότι δεν αφορούν την ίδια την οντότητα ως καθαρό νου αλλά μόνο τη συγκεκριμένη ενσάρκωσή της. Αυτό, ακόμα και αν δεν το αντιληφθεί έγκαιρα ο ίδιος ο δίαυλος, μπορεί να αλλάξει με την πάροδο του χρόνου, καθώς η ροή της ενέργειας σταδιακά απαλείφει τις παλαιές εγγραφές και εγκαθιστά νέες, οι οποίες όμως βασίζονται στην τρέχουσα πραγματικότητα του διαύλου και θα χρειαστεί να απαλειφθούν με τη σειρά τους μετά από κάποιο διάστημα ώστε να δώσουν τη θέση τους σε άλλες. Έτσι, ένας δίαυλος θα πρέπει να θυμάται διαρκώς ότι όλες οι μορφοπλασίες του, είτε πρόκειται για σκέψεις και αντιλήψεις είτε για συναισθήματα, θα πρέπει να διαλύονται την κατάλληλη στιγμή, ώστε να δίνουν τη δυνατότητα στην εισερχόμενη ενέργεια να εκφραστεί πληρέστερα μέσα από νέες μορφές.

Άλλες φορές πάλι, ο δίαυλος βιώνει την ενοποίηση των δύο (ή και περισσότερων) ρευμάτων τόσο έντονα, που έχει τη βεβαιότητα της απόλυτης ένωσης/ταύτισης με την εισερχόμενη ενέργεια, μιας ταύτισης που φαίνεται να ισχύει σε ένα μέρος του νοητικού πεδίου ή ακόμα να επηρεάζει το φυσικό σώμα. Αν ερωτούνταν εκείνη τη στιγμή ο δίαυλος, θα έλεγε ότι δεν μπορεί να διακρίνει αν μιλά ο ίδιος ή κάποιος άλλος, παρόλα αυτά κατά την

ώρα της μεταφοράς του μηνύματος στέκεται ταυτόχρονα στη θέση του παρατηρητή, παρακολουθώντας τη μορφοποίηση της ενέργειας, και επίσης κρίνοντας (όσο και αν αυτό είναι ακατάλληλο), και σχολιάζοντας εσωτερικά τα λεγόμενα.

Έτσι φαίνεται ότι, την ώρα που η ενέργεια μεταφράζεται σε λόγο, το υποκείμενο-δίαυλος παρακολουθεί τη διαδικασία συνειδητά στο νοητικό πεδίο (και μάλιστα με αυξημένο βαθμό διαύγειας), επικοινωνεί με την ομιλούσα οντότητα καθώς και με όσες άλλες οντότητες αντιλαμβάνεται στον ενεργειακό του χώρο, και μπορεί να επηρεάσει συνειδητά τη ροή της πληροφορίας. Μπορεί να επιλέξει να ρυθμίσει τη ροή βάσει της γήινης αντίληψής του και να χρησιμοποιήσει διαφορετικά λόγια για την έκφραση ενός νοήματος από αυτά που αναδύονται - πράγματι, έχει τον εσωτερικό χρόνο να το κάνει αν και στον εξωτερικό χρόνο η ροή κυλά με σταθερό ρυθμό. Ορισμένες φορές οι συνεργαζόμενες οντότητες δίνουν τη συναίνεσή τους για την τροποποίηση άλλες φορές πάλι διακόπτουν τη ροή δηλώνοντας ότι θα αποχωρήσουν, άρα η συνέχιση του μηνύματος με τον δικό τους τρόπο είναι αδιαπραγμάτευτη.

Οι συνειδητές και μη παρεμβάσεις του διαύλου μπορεί να έχουν σημαντικό αντίκτυπο στην ποιότητα του τελικού αποτελέσματος. Η ποιότητα σ' αυτήν την περίπτωση δεν αναφέρεται στην άμεση ικανοποίηση των νοητικών και συναισθηματικών αναγκών του δέκτη αλλά στην πληρότητα της έκφρασης της ίδιας της ενέργειας, που τελικά καταλήγει να παρέχει αυτό που πραγματικά χρειάζονται τόσο ο δέκτης όσο και ο δίαυλος -ας μη ξεχνάμε άλλωστε ότι όλα είναι αποτέλεσμα συνδημιουργίας. Οι κυριότεροι λόγοι για τους οποίους ένας δίαυλος θα άλλαζε τη διατύπωση μιας πληροφορίας (όταν αυτή λαμβάνεται με σαφήνεια και δεν πρόκειται για μια εικόνα που, ούτως ή άλλως, μπορεί να αποδώσει με δικά του λόγια) είναι είτε η προσωπική του ανασφάλεια και η αμφιβολία για την καθαρότητα του μηνύματος που λαμβάνει, είτε η ανησυχία και ο φόβος για την αντίδραση που θα προκληθεί στον δέκτη.

Θα ήταν χρήσιμο να σημειώσουμε εδώ το εξής: επικρατεί η αντίληψη πως μια οντότητα του φωτός δεν φέρνει ποτέ μηνύματα που

δημιουργούν φόβο και αίσθημα αδυναμίας στους ανθρώπους ούτε τους προσβάλλουν, αλλά τα μηνύματά τους φέρνουν πάντοτε αγάπη, παρηγοριά και ενδυνάμωση. Αυτή η αντίληψη είναι κατάλληλη για όσους κάνουν τα πρώτα τους βήματα στο εσωτερικό μονοπάτι επειδή καθησυχάζει τον δέκτη δίνοντάς του την εντύπωση ότι έχει ένα σαφές κριτήριο για την ποιότητα της ομιλούσας οντότητας, άρα και ένα βαθμό ελέγχου στη διαδικασία. Στην ουσία όμως απλά προβάλλει στην άλλη πλευρά του πέπλου τους περιορισμούς της προσωπικότητας που δημιουργεί η αντίληψη της διπτότητας και η αλήθεια είναι ότι δεν θα πάει μακριά αν δεν απαλλαχθεί από το φορτίο (γιατί, από τεχνικής απόψεως, είναι όντως ένα φορτίο) του διαχωρισμού +/-, καλό/κακό, άσπρο/μαύρο.

Αντίθετα, όπως δείχνει η εσωτερική εμπειρία, οι οντότητες που εργάζονται από το πεδίο του καθαρού νου βρίσκονται έξω από τους περιορισμούς της διπτότητας και ο τρόπος με τον οποίο ενεργούν περιλαμβάνει μια μεγάλη γκάμα δονήσεων που ο γήινος φόβος θα μπορούσε να ερμηνεύσει παντοιοτρόπως -αν και, πραγματικά, λειτουργούν πάντοτε με αβλάβεια.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, είναι απαραίτητο ο δίαυλος να διατηρεί την ανεξαρτησία του από τον δέκτη στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό και να νιώθει ελεύθερος να μεταφέρει τα μηνύματα και τις ενέργειες αυτούσιες, χωρίς να επηρεάζεται από οποιαδήποτε συναισθηματική, οικονομική ή άλλη δέσμευση.

Σε γενικές γραμμές, κατά την αρχική περίοδο της εσωτερικής επικοινωνίας το υποκείμενο-δίαυλος αντιλαμβάνεται την πηγή της ενέργειας ως κάτι πέρα από τον εαυτό, κάτι «άλλο» με το οποίο συνδιαλλάσσεται και το οποίο μπορεί να του φέρει όχι λίγες δοκιμασίες και προκλήσεις, λειτουργώντας ως ένας εσωτερικός δάσκαλος. Η ανταπόκρισή του σ' αυτό το «άλλο» είναι ανάλογη με τον βαθμό και την ποιότητα της εσωτερικής του εγρήγορσης και η συνεχής επικοινωνία του δίνει την ευκαιρία να τα βελτιώνει διαρκώς. Στη συνέχεια, όσο περισσότερο εμβαθύνει σταδιακά στην ενέργεια αυτού του «άλλου», όσο εξισορροπεί τη διαφορά τάσης ανάμεσά τους και επιλύει τις εντάσεις που προκύπτουν από αυτή την ενεργειακή συνεργασία (και που οφείλονται ουσιαστικά στην ανάδυση άλυτων

θεμάτων από το δικό του υποσυνείδητο), ταυτίζεται νοητικά με το «άλλο», κάποτε μέσα από μια συμβολική πράξη ένωσης, και το αναγνωρίζει πολύ φυσικά ως μία όψη του εαυτού του και ως μέρος της ευρύτερης αλήθειας του. Το αποτέλεσμα αυτής της ένωσης θα μπορούσε να ειπωθεί συμβολικά σαν ένα «παιδί» καθώς το υποκείμενο έχει αφομοιώσει την ενέργεια αυτή και αποτελεί πλέον μια νέα και πληρέστερη σύνθεση.

Όλα τα παραπάνω, αν και σαφώς δεν καλύπτουν όλες τις περιπτώσεις συνειδητού διαυλισμού, είναι αρκετά για να βοηθήσουν τον αναγνώστη να σχηματίσει μια αρχική εικόνα για την πραγματικότητα που βιώνει εσωτερικά ο δίαυλος την ώρα της επικοινωνίας. Στη συνέχεια, θα επιχειρήσουμε να ερμηνεύσουμε τη διαδικασία που μεσολαβεί ανάμεσα στην ενεργειακή ώση και την εξωτερική της έκφραση, ώστε να γίνει αντιληπτός ο ρόλος των συμβόλων στη διαδικασία του διαυλισμού.

Θα ξεκινήσουμε αυτή την προσπάθεια λέγοντας ότι δεν λογίζεται μηχανισμός του νου χωρίς περιορισμό. Από τη στιγμή που η νοητική ουσία κυμανθεί κάτω από την πίεση της ενέργειας και αρχίσει να μορφοποιείται, εμπίπτει στον ορισμό της μορφής και αρχίζει να διέπεται από τις ιδιότητές της. Η νοητική ουσία μορφοποιείται από την εισερχόμενη ενέργεια και διαμορφώνεται σε αρχετυπικές δομές που όμως στερούνται συγκεκριμένου νοήματος. Η σημασιοδοσία σ' αυτή την περίπτωση γίνεται από το ασυνείδητο το οποίο αναγνωρίζει στο συμβολικό τις δομές που αντιστοιχούν στην εισερχόμενη ώση. Ο χώρος του ασυνείδητου βρίσκεται σε κατάσταση διαρκούς διαστολής, περιλαμβάνει συνιστώσες χρόνου από διάφορα πεδία και εναντιώνεται σε κάθε τι 'λογικό', δηλαδή ακυρώνει τη συνοχή του φαίνεσθαι¹. Οι σταθερές του νοητικού πεδίου τείνουν να εγκυτώνουν την ενέργεια και να δομούν συγκεκριμένες μορφές, ενώ το ασυνείδητο τείνει να την ελευθερώνει. Η

αντίθεση αυτή γεννά την πρωταρχική ιδέα/δίπολο του χάους και της τάξης.

Η νοητική ουσία λοιπόν παραλαμβάνει την ενέργεια και δομείται σε αρχετυπικές μορφές που παραμένουν αδρανείς έως ότου πυροδοτηθούν από μια σειρά ενεργειακών ρυθμίσεων. Αυτές οι ενεργειακές ρυθμίσεις γίνονται όταν παύσει ο ανταγωνισμός μεταξύ καλού/κακού και μόνο τότε. Η απελευθέρωση αυτή ελευθερώνει ταυτόχρονα την ουσία της πληροφορίας, οδηγώντας τις αρχετυπικές νοητικές μορφές να συνδεθούν με τις συναφείς ενέργειες του ασυνείδητου και να συνδέσουν την πληροφορία με συγκεκριμένα σύμβολα, είτε αυτά είναι τα γράμματα της αλφαβήτου που σχηματίζουν το λόγο, είτε εικόνες, αισθήσεις κ.λπ.

Με άλλα λόγια, το ασυνείδητο είναι ο μηχανισμός εκείνος που νοηματοδοτεί τους αρχετυπικούς σχηματισμούς του νοητικού πεδίου και τους αποδίδει στον συνειδητό νου ως συμβολικές συνδέσεις. Είναι ακόμα το πεδίο στο οποίο πλέκεται η συγχρονικότητα. Κατά μία εσωτερική περιγραφή, το ασυνείδητο δεν υφίσταται για τις οντότητες που εργάζονται από το πεδίο του καθαρού νου. Αντιλαμβάνονται το πεδίο αυτό με μεγάλη διαύγεια αλλά ισχύει και γι' αυτές η λειτουργία της συγχρονικότητας, αν και ο βαθμός και οι όροι εμπλοκής είναι πολύ διαφορετικοί.

Ο μηχανισμός αυτός υπόκειται σε μία σειρά νόμων που τον διαφοροποιεί από τον συνειδητό νου, ως εξής:

- Ο νόμος της διαρκούς διαστολής. Ο χρόνος δεν έχει αρχή και τέλος και η κατάσταση που χαρακτηρίζει αυτό το πεδίο είναι η διαρκής διαστολή. Το ασυνείδητο αντιστοιχεί στην επίφυση.
- Ο νόμος της απώλειας της μορφής. Η είσοδος στο πεδίο του ασυνείδητου συνεπάγεται την απώλεια της μορφής. Συμβολικά, μοιάζει με την επιστροφή στην αγκαλιά της μεγάλης μητέρας χωρίς μνήμη του διαχωρισμού.
- Ο νόμος του Ενός. Παρότι υφίστανται οι διαστάσεις του χώρου και του χρόνου σε πολλαπλά επίπεδα, δεν υπάρχει διαφοροποίηση αλλά... Ενικός. Δηλαδή, ό,τι υπάρχει εκεί αναγνωρίζεται ως Εαυτός.
- Ο νόμος της Δημοκρατίας. Το πολίτευμα του νοητικού πεδίου είναι η Δημοκρατία. Κανείς

¹ Α.Μπαντιού «...για μένα, η λογική είναι ένα άλλο όνομα για τη συνοχή του φαίνεσθαι [l'apparaître], και, υπό αυτή την έννοια, το «λογικό κενό» δεν είναι ποτέ τίποτε άλλο από το μηδέν μιας εμφανισιακής έντασης, ενώ το οντο-λογικό κενό είναι κυριολεκτικά το Όνομα τού είναι.»

δεν κάνει πίσω, όλες οι τάσεις ακούγονται, και τελικά υπερισχύει αυτό στο οποίο υπάρχει η ελάχιστη αντίσταση.

Αντίστοιχα καταλαβαίνουμε ότι η ενεργειακή ώση που δέχεται ο νους αποτυπώνεται σε μια βασική αρχετυπική δομή του ασυνείδητου και στη συνέχεια εκφράζεται στο συνειδητό με σύμβολα, ανάλογα με τις αντιστοιχίες που κάνει το ίδιο το ασυνείδητο βάσει της συνάφειας της ενέργειας με την εμπειρία που εκφράζουν αυτά. Αυτό μας φέρνει εντέλει στην προφορική έκφραση της ενέργειας μέσω του διαύλου η οποία, όπως καταλαβαίνουμε τώρα, έχει περάσει απ' όλη την προηγούμενη διαδικασία.

Μέχρι στιγμής δεν έχουμε αναφερθεί καθόλου στην πηγή της ενεργειακής ώσης και αυτό γιατί είναι ένα μεγάλο θέμα που χρειάζεται ιδιαίτερη ανάπτυξη. Άλλωστε, δικό μας ζητούμενο είναι να κατανοήσουμε καλύτερα τη λειτουργία του διαυλισμού η οποία εκ των πραγμάτων συμβαίνει εντός του υποκειμενικού πεδίου του διαύλου και, άρα, εντός του πλαισίου έκφρασης του DNA του, με ό,τι μπορεί να συνεπάγεται αυτό από φυσικής, μεταφυσικής και παραφυσικής σκοπιάς.

Στη συνέχεια ας δούμε πώς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε όλα τα παραπάνω στοιχεία του διαυλισμού για την εσωτερική μας διεύρυνση:

Ένα φύσημα, μια καρδιά, ένα δάκρυ.
Τρία σύμβολα. Πάρτε τα και βάλτε τα μαζί και βρείτε τι συμβολίζει αυτό για εσάς.

Όσο και αν προσπαθήσετε δεν θα βρείτε τίποτα αν δεν αφήσετε τον εαυτό σας ελεύθερο. Σίγουρα ο συγκεκριμένος νους σας θα έχει πολλά να πει, και οι 'λογικές' αντιστοιχίες θα οδηγήσουν σε μια αυθυποβολή που φυσικά θα έχει κάποια αποτελέσματα μέσω του αυτοματισμού που δημιουργεί αλλά θα στερείται βάθους και έμπνευσης.

«Και τι θα κάνω όταν βρω τι σημαίνουν αυτά τα σύμβολα για μένα;» είναι η επόμενη ερώτηση.

Το γεγονός ότι, όπως είδαμε μέχρι τώρα, η διαδικασία αυτή είναι σε ένα βαθμό συνειρμική και συμβολοποιεί τις τάσεις του ασυνείδητου – ανεξάρτητα από το ποια θεωρία επιλέγουμε να υιοθετήσουμε για την πηγή αυτών των τάσεων-, μπορεί να ανοίξει νέους δρόμους στη μελέτη, την αυτοπαρατήρηση και τη διαχείριση του ενεργειακού δυναμικού του ειλικρινούς αναζητητή, οδηγώντας τον πραγματικά στην αυτογνωσία, αλλά μια αυτογνωσία που περιλαμβάνει όλο του το σύμπαν.

Συνεπώς, η πραγματική αξία του διαυλισμού δεν βρίσκεται στη μεταφορά μηνυμάτων για την «καθοδήγηση» των άλλων, αλλά στο γεγονός ότι μπορούν να εκπαιδευτούν στη μέθοδο αυτή ώστε να μάθουν να αναγνωρίζουν το ενεργειακό τους δυναμικό με τη βοήθεια των συμβόλων και να αναπτύξουν μια διαρκή εσωτερική διαλεκτική διαδικασία, που τελικά θα τους οδηγήσει στην πλήρη έκφραση του «Παιδιού», με άλλα λόγια του Εαυτού.

Καλλιτεχνικό Δαιμόνιο και Απόκρυφη Αφύπνιση*της Σάσας Τσέϊτου*

Οι έννοιες του Ανώτερου Εαυτού και του αληθινού Θελήματος του ανθρώπου κωδικοποιήθηκαν από τον Άλιστερ Κρόουλυ στο μοναδικό σύστημα που δημιούργησε, σε μια μορφή που εξέφραζε την εποχή του και απαντούσε στις ανάγκες όσων τον ακολούθησαν, αλλά οι ρίζες τους χάνονται στο βάθος των αιώνων. Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μια σπονδυλωτή μελέτη επιλεγμένων στοιχείων της Κροουλικής σκέψης, όπου σε συνδυασμό με κάποιες από τις φιλοσοφικές του πηγές επιχειρείται ένας στοχασμός και ταυτόχρονα μια σύνδεσή τους με τον κορμό των Εσωτερικών παραδόσεων τις οποίες υπηρετήσε.

Γνωρίζουμε ότι ο Κρόουλυ ήταν βαθύτατα διαβασμένος, και πως με τις διάφορες ασχολίες του εντρύφησε βαθύτατα σε διάφορα στοιχεία της Δυτικής Εσωτερικής Παράδοσης. Δεν θα κουράσω τον αναγνώστη με μακρόσυρτες ιστορικές αναλύσεις, αλλά οι παρακάτω αποτελούν μόνο μερικές από τις πηγές ορισμένων ιδεών που αργότερα διαμόρφωσε με τον δικό του τρόπο στην μοναδική του κοσμοθεωρία.

Ο Ανώτερος Εαυτός και το Θέλημα της Ψυχής

Ο Μύθος του Ηρός βρίσκεται στο δέκατο, το τελευταίο βιβλίο της Πολιτείας του Πλάτωνα, και αποδίδεται με τη μορφή διαλόγου, στον οποίο ο Σωκράτης αφηγείται στον Γλάυκωνα την ιστορία του Ηρός, γιού του Αρμένιου, από την Παμφύλη. Ο Ηρός ήταν ένας νεαρός πολεμιστής που σκοτώθηκε σε μια μάχη, και ξάφνου ξύπνησε σε ένα παράξενο τοπίο. Περιπλανήθηκε εκεί και έμαθε ότι βρίσκεται στη χώρα των νεκρών. Μετά από αρκετές περιπλανήσεις, ακολουθώντας τις άλλες ψυχές, βρέθηκε κάτω από τον θρόνο της Ανάγκης, όπου είδε τις Μοίρες να πλέκουν τα ανθρώπινα πεπρωμένα....

Και τότε ένας προφήτης, αφού πρώτα τους έβαλε να παραταχθούν με τάξη, πήρε έπειτα από τα γόνατα της Λάχησης κλήρους και παραδείγματα βίων κι ανεβαίνοντας σ' ένα ψηλό βήμα φώναξε: «Της κόρης Λάχησης, θυγατέρας της Ανάγκης, είναι τούτος ο λόγος. Ψυχές της μιας ημέρας, αρχίζει για το θνητό γένος άλλος ένας κύκλος με κατάληξη το θάνατο. Δεν θα σας πάρει με κλήρο κάποιος δαίμονας, θα τον διαλέξετε εσείς το δαίμονα. Οποιανού λάχει ο πρώτος κλήρος, αυτός πρώτος να διαλέξει τη ζωή που αναγκαστικά θα ζήσει. Δεν έχει δεσπότη η αρετή· ανάλογα αν την τιμάει κανείς ή την περιφρονεί, θα 'ναι και πιο μεγάλο ή πιο μικρό το μερτικό του επάνω της. Η ευθύνη είναι αυτουνού που διαλέγει· ο θεός δεν έχει ενοχή».

Σαν τα 'πε αυτά έριξε τους κλήρους κι ο καθένας έπαιρνε αυτόν που έπεσε δίπλα του, εκτός από τον 'Ηρα, γιατί ο κήρυκας δεν του το επέτρεψε. Και παίρνοντας καθένας τον κλήρο του έβλεπε με ποια σειρά θα διάλεγε. Αμέσως μετά άπλωσε μπροστά τους, καταγής, τα παραδείγματα των βίων, πολύ περισσότερα απ' όσους ήσαν εκεί. Κι ήσαν δείγματα κάθε λογής· βίοι όλων των ζώων και βέβαια όλοι οι τρόποι της ανθρώπινης ζωής. Ανάμεσά τους υπήρχαν παραδείγματα από τυραννίδες, εν μέρει από αυτές που δεν τελειώνουν ποτέ, εν μέρει από αυτές που κάποια στιγμή πέφτουν και καταλήγουν στη φτώχεια, την εξορία και τη ζητιανιά. Υπήρχαν ακόμη βίοι ανθρώπων ξακουστών για τη μορφή, το κάλλος και την άλλη δύναμη και μαχητικότητά τους ή πάλι για την καταγωγή και τις αρετές των προγόνων τους, κι ακόμη παραδείγματα ανθρώπων άσημων ως προς αυτά τα πράγματα — επίσης βίοι γυναικών. Κάποιος σταθερός καθορισμός των ψυχών δεν υπήρχε γιατί κατανάγκη καθεμιά τους γίνεται διαφορετική ανάλογα με το βίο που διάλεξε· τα άλλα όμως είχαν αναμιχτεί μεταξύ τους και με τον πλούτο και τη φτώχεια, κάποια άλλα με αρρώστιες και υγεία, ορισμένα άλλα πάλι με ενδιάμεσες καταστάσεις..... πολλές από τις ψυχές αντάλλαξαν μια καλή μοίρα με μια κακή, ή το

αντίθετο. Διότι αν ένας άνθρωπος με την προσέλευσή του στον κόσμο αυτόν, αφιερωνόταν στην πραγματική φιλοσοφία, και ήταν σχετικά τυχερός στον κλήρο, τότε ίσως, όπως ανέφερε ο αγγελιαφόρος, να είναι ευτυχισμένος κι εδώ, και το ταξίδι του στην άλλη ζωή και η επιστροφή του σε αυτήν, αντί να είναι τραχύ και υπόγειο, να είναι λείο και ουράνιο. Το πιο παράξενο πράγμα, είπε, ήταν το θέαμα – λυπηρό, και γελοίο, και περίεργο, γιατί οι επιλογές των ψυχών στις περισσότερες περιπτώσεις βασίστηκαν στις εμπειρίες τους στην προηγούμενη ζωή. Είδε την ψυχή του Ορφέα να επιλέγει τη ζωή ενός κύκνου από έχθρα προς τις γυναίκες, δεν ήθελε να γεννηθεί από γυναίκα γιατί τον είχαν φονεύσει, είδε πουλιά, από την άλλη, σαν τον κύκνο, να θέλουν να γίνουν άνθρωποι. Ο Αγαμέμνων επέλεξε τη ζωή ενός αετού, γιατί μισούσε την ανθρωπινή φύση λόγω των όσων υπέφερε. Ήρθε και η ψυχή του Οδυσσέα, που δεν είχε ακόμη αποφασίσει, και του έτυχε ο τελευταίος κλήρος. Τώρα, η ανάμνηση των παλαιών του επιβαρύνσεων του είχαν απομυθοποιήσει κάθε έννοια φιλοδοξίας, και περιπλανήθηκε αρκετά αναζητώντας τη ζωή ενός μοναχικού ανθρώπου χωρίς έγνοιες, και δυσκολεύτηκε να τη βρει, ενώ την είχαν αμελήσει όλοι οι υπόλοιποι, και όταν την είδε είπε ότι αυτή θα επέλεγε ακόμη και να είχε τον πρώτο κλήρο, και ότι ήταν πανευτυχής που τη βρήκε. Και δεν έγιναν οι άνθρωποι ζώα μονάχα, αλλά υπήρχαν ζώα άγρια και ήμερα που μεταμορφώθηκαν το ένα στο άλλο, και σε αντίστοιχες ανθρωπινες μορφές – τα καλά έγιναν ήρεμα και τα μοχθηρά άγρια, σε λογής λογής συνδυασμούς.

Πλέον όλες οι ψυχές είχαν επιλέξει τις ζωές τους, και με τη σειρά του κλήρου πήγαν στη Λάχηση, η οποία έστειλε κοντά τους τον δαίμονα που είχαν επιλέξει, να είναι προστάτης του βίου τους και αυτός που θα υλοποιούσε τις επιλογές τους: ο δαίμονας πρώτα οδηγούσε τις ψυχές στην Κλωθώ, και τους τράβηξε στην περιστροφή της ρόκας που κυβερνούσε, επιστεγάζοντας το πεπρωμένο του καθενός, και αφού στερεώθηκαν σε αυτό, τους πήγε στην Ατροπό, η οποία έγενεθε τα νήματα και τα έκανε μη αναστρέψιμα, και στη συνέχεια χωρίς να γυρίσουν πέρασαν κάτω από τον θρόνο της Ανάγκης, και όταν είχαν περάσει όλοι, περπάτησαν μέσα στον καύσωνα στο λιβάδι της Λήθης, μια άγονη έρημος. Προς το βράδυ κατασκήνωσαν δίπλα στον ποταμό της Λήθης,

της οποίας τα νερά δεν μπορεί να συγκρατήσει κανένα αγγείο. Υποχρεώθηκαν όλοι να πίνουν συγκεκριμένη ποσότητα νερού, και όσους δεν διαφύλαξε η σοφία ήπιαν περισσότερο απ'όσο χρειαζόταν, και καθώς έπιναν, ξέχασαν εντελώς τις προηγούμενες ζωές τους. Κατά τα μεσάνυχτα ξέσπασε καταιγίδα, έγινε σεισμός, και εκτοξεύτηκαν προς τη γέννησή τους, σαν διάττοντες αστέρες. Στον Ήρα, τον αγγελιαφόρο, απαγορεύτηκε να πιεί νερό, αλλά δεν γνώριζε με ποιόν τρόπο και με ποιό μέσο επέστρεψε στο σώμα του, παρά μόνο ότι το πρωί, καθώς ξύπνησε ξαφνικά, βρέθηκε ξαπλωμένος στην πυρά.

Είναι πολύπλευρος ο μύθος, και το απόσπασμα αυτό χωράει πολλή ανάλυση, αλλά εστιάζω σε δύο μόνο σημεία: στο γεγονός ότι, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, οι ψυχές είχαν την ελευθερία να επιλέξουν τα κομμάτια και τα χαρακτηριστικά της επόμενης ζωής τους, και στον Δαίμονα (Δαίμων = αυτός που γνωρίζει). Και οι δύο επιλογές γίνονται από την κάθε ψυχή ανάλογα με τον βαθμό ανάπτυξής της, και ο δαίμονας παίζει το ρόλο του φύλακα που θα καθοδηγήσει και θα φωτίσει τον δρόμο της ψυχής ανάλογα με το πεπρωμένο που θα επιλέξουν, μέχρι η ίδια η ψυχή να ενσαρκώσει την Ανάγκη που κρατά τον Κόσμο σε κίνηση – κάτι που δείχνει το γεγονός ότι ολόκληρος ο σχεδιασμός του κόσμου, σύμφωνα με το όραμα του Πλάτωνα, περιστρέφεται γύρω από την ανθρωπινή ψυχή.

Δεν είναι ανάγκη να πιστεύουμε στη μετενσάρκωση, ούτε να κυριολεκτήσουμε όσον αφορά την παρουσίαση του μεταθανάτιου κόσμου – μύθος είναι άλλωστε και είναι γνωστό ότι οι κυριολεκτικές ερμηνείες είναι τουλάχιστον ανεπαρκείς. Το σημαντικότερο στοιχείο είναι το γεγονός της επιλογής – και το γεγονός, όπως τονίζει ο Σωκράτης, της λησμονιάς και της απρόσεχτης, ή ανεπαρκούς επιλογής. Αυτό σημαίνει ότι, ερχόμενοι στην νέα ζωή, στην οποία όσα προδιαγράφονται μέσω των επιλογών μας είναι πράγματα που η ψυχή μας επέλεξε, καλούμαστε είτε να ανταποκριθούμε στις περιστάσεις και να τιμήσουμε τις επιλογές αυτές – σύμφωνα πάντα με τον Πλάτωνα – είτε να αντιμετωπίσουμε τις όποιες επιλογές κάνουμε μετέπειτα.

Η έννοια του ενσυνείδητου βίου και της επαφής με τον δαίμονα-οδηγό, καθρεφτίζεται έντονα στις θεωρήσεις του Κρόουλυ, όπως και η έννοια της ανεύρεσης (ή ίσως ενθύμησης) και εκτέλεσης του πραγματικού Θελήματος του ανθρώπου. Ίσως είναι χρήσιμο να συλλογιστούμε τι πραγματικά θα μπορούσε να σημαίνει εάν έχουμε όντως επιλέξει την πορεία της ζωής μας πριν καν γεννηθούμε, χωρίς τις άμεσες επιρροές του γήινου βίου. Αν δηλαδή, όλα τα στοιχεία της προσωπικότητάς μας είναι κάτι που εμείς οι ίδιοι επιλέξαμε και που εν τέλει σχηματίζουν και το Θέλημά μας, τότε ίσως να είναι χρήσιμο κάπου στο διαρκές ταξίδι της αυτογνωσίας.

Ο Καλλιτέχνης – Ιερέας

Η έννοια του «καλλιτέχνη-ιερέα» κατάγεται από την αρχαία Αίγυπτο κι έχει αναδυθεί αρκετές φορές μέσα στους αιώνες. Με αρκετή σαφήνεια εμφανίζεται στον Πλωτίνο, ο οποίος μεταξύ άλλων θεωρούσε ότι ο καλλιτέχνης λαμβάνει την ουσία του Ιδεατού απευθείας από τους θεούς, και ως αυτού, παρακάμπτει τη λογική διεργασία και την κατώτερη συναισθηματική αντίδραση. Ως αποτέλεσμα, ο θεατής που βλέπει ένα έργο επικοινωνεί εξίσου με το Ιδεατό, αφού η μορφή που έχει «λάβει» και υλοποιήσει ο καλλιτέχνης είναι θεόσταλη. Περίπου εκατό χρόνια πριν την εποχή του Πελαντάν η ιδέα αυτή έκανε ξανά την εμφάνισή της σε κύκλους φιλοσόφων και ποιητών. Στη συνέχεια έγινε κινητήριος δύναμη του Ρομαντικού κινήματος και πυρήνας της αναβίωσης πολλών στοιχείων του εσωτερισμού που είχαν παραμεριστεί από την έμφαση στη λογική που επέφερε ο Διαφωτισμός. Ο πρώτος «σύγχρονος» που επιχείρησε μια πλήρη συνένωση όλων των τεχνών ήταν ο Βάγκνερ, ο γνωστός μουσικοσυνθέτης, ο οποίος ονόμασε τις θεατρικές, μουσικές, και εικαστικές του συνθέσεις «Γκεζάμσκουνστβέρκ» - (απόλυτο έργο τέχνης), και η επιρροή του αντήχησε σε πολλές χώρες της Ευρώπης επι δεκαετίες μετά τον θάνατό του.

Μερικές μόνο δεκαετίες πριν από τα πιο παραγωγικά χρόνια του Κρόουλυ, ο πνευματικός κόσμος τόσο της Γαλλίας, όσο και πολλών άλλων χωρών της Ευρώπης βίωσε ένα εκρηκτικό νέο καλλιτεχνικό ρεύμα το οποίο

προετοίμασε μεν το έδαφος για τη γέννηση του Μοντερνισμού, αλλά είχε τις ρίζες του στον επιθανάτιο ρόγχο – σύμφωνα με ορισμένους- ενός κόσμου που έφθινε. Ο λόγος για το κίνημα των Συμβολιστών, που αποτέλεσαν ίσως την τελευταία ξεκάθαρη έκφραση του Ρομαντισμού, ένα κίνημα που έδωσε όχημα και ζωή στις εσωτερικές παραδόσεις καθώς εκείνες ανακατατάσσονταν σε μια προσπάθεια να αντιμετωπίσουν την σύγχρονη εποχή της Λογικής που απειλούσε να τις αποσιωπήσει.

Μεταξύ των πιο αφοσιωμένων υπέρμαχων του κινήματος των Συμβολιστών (που συμπεριλάμβανε ζωγράφους, συγγραφείς, ποιητές και μουσουργούς), ήταν ο Γάλλος αποκρυφιστής και συγγραφέας Ζοζεφέν Πελαντάν, σύγχρονος και συνεργάτης, για πολλά χρόνια, των πιο γνωστών Παπύς (Ζεράρ Ενκώς) και Στανισλάς ντε Γκαϊτά. Ο Πελαντάν πίστευε ότι λόγω του χαρίσμάτος τους, οι καλλιτέχνες όλων των τεχνών θεωρούνταν μύστες, επίλεκτα άτομα που μπορούσαν να μεταφέρουν ένα μικρό κομμάτι του πνευματικού κόσμου στο υλικό πεδίο ύπαρξης. Μεταξύ του 1892-1896 διοργάνωσε εκθέσεις και μουσικοθεατρικά δρώμενα στο Παρίσι με τεράστια απήχηση, οραματιζόμενος μια συνένωση όλων των τεχνών σε μια αναβίωση μυητικού θεάτρου, με απώτερο σκοπό την πνευματική αναγέννηση της κοινωνίας.

Πίστευε ότι ως αποτέλεσμα του συνεχούς βομβαρδισμού του κοινού με τέχνη κάθε μορφής (λογοτεχνία, ζωγραφική, μουσική, θέατρο) που θα είχε ως πυρήνα το Ιδεατό Κάλλος και την συμβολική απεικόνιση της παγκόσμιας σοφίας όπως αυτή λαμβανόταν από τους καλλιτέχνες-ιερείς, το κοινό δεν θα μπορούσε παρά να ανελιχθεί πνευματικά και να βελτιωθεί συνολικά η κοινωνία. Οι δε Συμβολιστές που συνεργάστηκαν με τον αποκρυφιστικό κύκλο των Παρισίων αντλούσαν τα σύμβολα και τις εμπνεύσεις τους απευθείας από την αρχαία μυθολογία, επαναλαμβάνοντας συχνά το μοτίβο της Σφίγγας, του Ανδρόγυνου, και του Ορφέα.

Στην εποχή του Πελαντάν το σύμβολο του ανδρόγυνου είχε αποκτήσει σχεδόν εμβληματικό χαρακτήρα σε διάφορους καλλιτεχνικούς και λογοτεχνικούς κύκλους. Ο φιλόσοφος και συγγραφέας Πιερ-Σιμόν Μπαλάνς (1776-1847) θεωρούσε το

ανδρόγυνο σύμβολο ισότητας μεταξύ των κοινωνικών τάξεων και των δύο φύλων, και ο φιλόσοφος Σάρλ Φουριέ (1772-1837) το έβλεπε ως «ουτοπικό στόχο κοινωνικής εξέλιξης». Για τον Πελαντάν όμως, παρέμενε σύμβολο μεταφυσικής ένωσης και το απόλυτο Ιδεατό της Τέχνης. Σε σχεδόν όλα του τα διηγήματα εμφανίζονται ανδρόγυνες μορφές που παίζουν τον ρόλο μυσταγωγού ή μεσάζοντα μεταξύ του πραγματικού και του Ιδεατού κόσμου. Με την απεικόνισή του και την ενσάρκωσή του Ανδρόγυνου μέσω της Τέχνης, ο Πελαντάν επιχειρούσε να υλοποιήσει το Ιδεατό – δηλαδή την κοινωνική και ανθρώπινη ανέλιξη – και θεωρούσε πως ο καλλιτέχνης που επιδιόταν στην ιερή πράξη της δημιουργίας αυτών των συμβολικών μορφών, έπραττε μια μορφή θεουργίας. Αυτό το ιδανικό μετέφερε στους καλλιτέχνες που εργάστηκαν κοντά του, και πολλοί ανάμεσά τους εμπνεύστηκαν από το όραμα και τον σκοπό που τους ανέθεσε.

Όπως και το Ανδρόγυνο, η Σφίγγα ήταν δημοφιλές σύμβολο μεταξύ των Συμβολιστών και των αποκρυφιστών της εποχής, ταυτόχρονα μυσταγωγός, φύλακας απόκρυφων μυστικών, ενσάρκωση της ζωόδους και της μυστικιστικής μας φύσης, και ανδρόγυνη θηλυκή μορφή.

Ο μεγάλος συγγραφέας Εντουάρντ Συρέ εξηγεί συνοπτικά την απόκρυφη σημασία της Σφιγγός, την οποία θεωρούσε απόλυτο σύμβολο της αρχαίας Αιγύπτου και των μυστηρίων της Φύσης: «Γιατί, πριν από τον Οιδίποδα, γνώριζαν ότι η απάντηση στο αίνιγμα της Σφιγγας είναι ο άνθρωπος, ο μικρόκοσμος, ο θεός απεσταλμένος, που ανακεφαλαιώνει όλα τα στοιχεία και τις δυνάμεις της φύσης εντός του.»

Όσο για τον Ορφέα, θεωρήθηκε από τον Νίτσε και άλλους πολυδιαβασμένους φιλόσοφους της εποχής ως το πρόσωπο που μεταλαμπά-δευσε (ως απεσταλμένος του Διονύσου) την Διονυσιακή, θεουργική αυτή ώθηση πρώτα στην Ελλάδα, και μετά σε όλη την Ευρώπη. Ο ίδιος ο Ορφέας συμβολίζει την δημιουργική ιδιοφυΐα, την μυητική παράδοση, και η λύρα του την ίδια την ανθρώπινη υπόσταση όπου, πάντα σύμφωνα με τον Συρέ, «κάθε χορδή αντιστοιχεί σε μια τάση της ανθρώπινης ψυχής κι εμπεριέχει τους νόμους μιας επιστήμης και

μιας τέχνης,» αποδεικνύοντας ότι ο Ορφέας είναι ο «μεγάλος μυσταγωγός, πρόγονος της ποίησης και της μουσικής, οι οποίες αποκαλύπτουν τις αιώνιες αλήθειες.»

Αυτή η «θρησκεία» μυητικής και δημιουργικής ιδιοφυΐας ήταν η κινητήριος δύναμη των Συμβολιστών, και για εκείνους ο Ορφέας ήταν το αρχέτυπο του Καλλιτέχνη-Ιερέα, που, όπως ακριβώς ονειρευόταν ο Πελαντάν, θα μούσε συλλογικά την κοινωνία μέσα από την έκθεσή τους στα μυστήρια που έκρυβαν τα συμβολικά τους έργα.

Ο Κρόουλυ σίγουρα γνώριζε αυτά τα καλλιτεχνικά κινήματα και μάλιστα ήρθε σε επαφή με άτομα που είχαν άμεση επαφή με τους κεντρικούς τους πρωταγωνιστές. Ο Άγγλος ποιητής W.B. Yeats και η σύζυγος του Σάμουελ Λ. Μαγκρέγκορ Μάδερς, η Μόϊνα Μάδερς, ήταν αδελφή του φιλόσοφου Ενρί Μπεργκσόν – και οι δύο είχαν επαφές με τους Παρισινούς κύ-κλους των Συμβολιστών, ενώ το καλλιτεχνικό αυτό ρεύμα επεκτάθηκε γρήγορα εκτός συνόρων και βρήκε έκφραση στο ρεύμα τον προ-Ραφαηλιτών Άγγλων ζωγράφων.

Άρα, όταν το 1910 ο Κρόουλυ ανέβασε την προσωπική του παραγωγή «Οι Τελετές της Ελευσίνας» στο Λονδίνο, συμμετείχε σε ένα πολύ έντονο ρεύμα της εποχής του, το οποίο ωστόσο είναι συνυφασμένο με την εσωτερική παράδοση από τις απαρχές του. Η παράσταση αυτή ήταν απόλυτα συνειδητή προσπάθεια της αναβίωσης της έννοιας του μυστικισμού και της μύησης στον σύγχρονο κόσμο, και αποτελούσε ταυτόχρονα ένα ψυχολογικό πείραμα που σε όλα έμοιαζε με αυτό που επιχείρησε τόσο ο Βάγκνερ, όσο και ο Πελαντάν: μια ηθελημένη προσπάθεια αφύπνισης και ομαδικής μύησης του ανυποψίαστου κοινού. Θεωρητικά, αυτή η βαθιά βιωματική επαφή με την καλλιτεχνική έκφραση απόκρυφου περιεχομένου, οργανωμένο σύμφωνα με τις πλανητικές αντιστοιχίες γεμάτο Καμπαλιστικές και αστρολογικές αναφορές, και βασισμένο στην παράδοση της τελετουργικής μαγείας, θα είχε τη δύναμη να κάνει το κοινό να βιώσει την πραγματική έκσταση. Το σενάριο περιλάμβανε επι-κλήσεις και τελετουργικές πράξεις επί σκηνής, σε ορισμένες σκηνές καλούσε την συμμετοχή του κοινού με σκοπό την πνευματική τους ανέλιξη.

Αργότερα αυτές οι ιδέες και η προσπάθεια αιφνιδιασμού του κοινού θα γινόταν κεντρικό μοτίβο στο θέατρο της αβαντ-γκάρντ, αλλά στην εποχή του Κρόουλυ ακόμη θεωρούταν εξαιρετικά τολμηρό, όπως αποδεικνύεται από μια άλλη προσπάθεια που διαδραματίστηκε και πάλι στο Παρίσι μόλις τρία χρόνια αργότερα.

Το βράδυ της 29ης Μαΐου του 1913, το θέατρο των Ηλυσίων Πεδίων σείστηκε συθέμελα όταν το εμβρόντητο κοινό αντίκρισε όχι μπαλαρίνες με τούλια και δαντέλες, αλλά μια ομάδα χορευτών που χόρευαν άγρια, εκστασιασμένα, και που μέσα από τη χορογραφία παρουσίασαν την αναπαράσταση της αυτοθυσίας μιας παρθένου για να έρθει ξανά η άνοιξη. Προκάλεσε σκάνδαλο η παράσταση «Η Τελετή της Άνοιξης», αλλά έχει μείνει στην ιστορία για την τολμηρή προσπάθεια αφύπνισης της πιο ενδόμυχης φυσικής διαίσθησης που συνδέουν τον άνθρωπο με την παρθένα - και ά-γρια - φύση και τα μυστήρια της γέννησης, του θανάτου, και της θυσίας. Η παραγωγή ήταν του Σεργκέι Ντιάγκιλεβ, την μουσική σύνθεση υπέγραφε ο Ιγκόρ Στραβίνσκι, την χορογραφία ανέλαβε ο Βασλάβ Νιζίνσκι και τα σκηνικά σχεδίασε ο Ρώσος ζωγράφος και Θεόσοφος, Νικολάϊ Ρέριχ, ο οποίος συνέλαβε και την κεντρική ιδέα της παράστασης.

Παρ' ότι θα ήταν παρακινδυνευμένο να πούμε ότι ο Ρέριχ και ο Νιζίνσκι επηρεάστηκαν από τον Κρόουλυ, και πάλι βλέπουμε πόσο πέραση είχε αρχίσει να αποκτά αυτή η αναβίωση της ομαδικής τελετουργικής μύησης μέσω του θεάτρου, ενώ όσοι γνωρίζουν κάτι παραπάνω για τις τελετουργικές και θεουργικές πρακτικές του Ερμητικού Τάγματος της Χρυσής Αυγής, σίγουρα θα αναγνωρίσουν εδώ τις ρίζες αυτών των πρακτικών... που πράγματι αντλούν τη λογική τους από αρχαιότερες παραδόσεις ασχέτως αν πραγματικά υφίσταται κάποια γραμμή διαδοχής ή όχι.

Ποιά η αξία όλων αυτών των πληροφοριών σήμερα που ο αιφνιδιασμός και ο αυτοσχεδιασμός έχουν γίνει βασικά στοιχεία του μεταμοντέρνου θεάτρου; Και ποιά η αξία τους για όποιον ενδιαφέρεται να κατανοήσει καλύτερα το έργο και τις διδασκαλίες του Κρόουλυ, ο οποίος, σύμφωνα τουλάχιστον και με τον ίδιο, απλά εκτελούσε στο μέτρο του δυνατού, το προσωπικό του Θέλημα;

Η δημιουργική έκφραση του κάθε ανθρώπου, αναγκαστικά ντύνεται κι εκφράζεται μέσω των επιρροών που λαμβάνει και του περιβάλλοντος στο οποίο ζει. Ο Κρόουλυ, όπως και να τον βλέπει ο καθένας, δεν εξαιρείται, και γνωρίζουμε ότι άσχετα εντελώς από τις όποιες αμφιλεγόμενες πρακτικές και συμπεριφορές του, ήταν βαθύτατα ενσωματωμένος στην έκφραση της Δυτικής Εσωτερικής Παράδοσης, έτσι όπως τη γνώρισε, τότε που τη γνώρισε.

Για να ερμηνεύσει λοιπόν κανείς τις διδασκαλίες και τα γραφόμενά του, δεν αρκεί να τις λαμβάνει τοις μετρητοίς, όταν συνειδητοποιούμε ότι ο άνθρωπος αυτός και αναγνώριζε, και χρησιμοποιούσε μυθικές, συμβολικές, και άλλες διαστάσεις έκφρασης σε πολλές από τις δραστηριότητές του. Ούτε αρκεί ο αποσυμβολισμός από μια σημερινή, αυθαίρετη οπτική. «Μα», μπορεί να πει κάποιος, «είναι το Θέλημά μου αυτό!» Σεβαστό φυσικά, αλλά παραπέμπω στον Μύθο του Ηρό με την απορία... είναι; Και αν ναι, γνωρίζουμε γιατί;

Είναι μια ερώτηση που φυσικά μπορεί να απαντηθεί μονάχα ενδόμυχα από τον καθέναν, αλλά δική μου πεποίθηση είναι πως αν δεν κατανοήσουμε τόσο το περιεχόμενο όσο και τις παραδόσεις στις οποίες πατούσε ο Κρόουλυ, τότε πάντοτε κάτι θα μας διαφεύγει όταν επιχειρούμε να εντρυφήσουμε στα δημιουργήματά του. Κι εφόσον οι πιθανότητες να αιφνιδιαστούμε από μια παράσταση όπως τις «Τελετές της Ελευσίνας» και να εκτοξευθούμε σε άλλες διαστάσεις μέσω ενός πολύτεχνου βομβαρδισμού της συνειδητής μας είναι δυστυχώς ελάχιστες, τότε ίσως αξίζει να ιχνηλατήσουμε τα βήματα που οδήγησαν στη δημιουργία της- όχι φυσικά για να σταθούμε εκεί, αλλά στη συνέχεια να δούμε πραγματικά που μπορεί να μας οδηγήσει μια τέτοια πρακτική, δηλαδή, η συμβολική ανάγνωση αλλά και το συμβολικό βίωμα που μας προτάσσει τόσο ο Πλάτωνας μέσα από τους αιώνες, όσο και ο Κρόουλυ και οι προκάτοχοί του, λίγες μόλις δεκαετίες πριν.

Η Σάσσα Τσέιτοου είναι ιστορικός του Δυτικού Εσωτερισμού με ειδίκευση στην αλχημεία της Αναγέννησης και την Γαλλική Αποκρυφιστική Αναβίωση του 19ου αιώνα. Διεξάγει

διδακτορική μελέτη στο Παν/μιο Έσσεξ στο Κέντρο Σπουδών Μυθολογίας. Επίσης είναι η ιδρύτρια και διευθύντρια της Ακαδημίας Εσωτερικών Σπουδών και Τεχνών Phoenix Rising (διεύθυνση ιστοσελίδας: www.phoenixrising.org.gr).

Αρθρογραφεί τακτικά στον Ελληνικό περιοδικό τύπο κι έχει συμβάλλει με κείμενά της σε επιστημονικές εκδόσεις του εξωτερικού. Περισσότερες λεπτομέρειες για την ίδια στην ιστοσελίδα: <http://sashachaitow.co>.

Σχετικά με αυτή την έκδοση:

Η «Εντελέχεια» είναι ένα τριμηνιαίο ηλεκτρονικό ενημερωτικό δελτίο (e-journal) ανοιχτής πρόσβασης, που εκδίδεται από την Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία για τη Μελέτη του Εαυτού 'Εντελέχεια' (Αρ. 20894/2011).

Παρακαλούμε τον αναγνώστη να θυμάται τα εξής:

1. Η α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» έχει ως κύριο αντικείμενο τη μελέτη του Εαυτού και την ενθάρρυνση των ανθρώπων να διαμορφώσουν την προσωπική τους άποψη και να ακολουθήσουν τον δικό τους, μοναδικό, δρόμο αναζήτησης. Συνεπώς τα άρθρα που περιλαμβάνονται σ' αυτό το e-journal μπορεί να εκτείνονται σε ένα μεγάλο φάσμα ιδεολογιών / θρησκειών / εσωτερικών κινημάτων / αντιλήψεων. Οι θέσεις που εκφράζονται σε αυτά αποτελούν προσωπικές απόψεις των αρθρογράφων, και όχι κάποια 'ενιαία γραμμή' της «Εντελέχειας».
2. Το υλικό που δημοσιεύεται αποτελεί αντικείμενο για προσωπική μελέτη και έρευνα. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι οι διάφορες μέθοδοι και πρακτικές ενεργειακής εξισορρόπησης που αναφέρονται εδώ μπορούν να υποκαταστήσουν την ιατρική ή ψυχιατρική θεραπεία.
3. Η «Εντελέχεια», ως μη κερδοσκοπική εταιρεία, δεν μπορεί να ασκήσει εμπορική δραστηριότητα, κατά συνέπεια η πρόσβαση στο e-journal που εκδίδουμε είναι ανοιχτή σε όλους, αρκεί να έχουν πρόσβαση στο internet. Ωστόσο, κάθε εισφορά στο έργο της Εταιρείας γίνεται δεκτή με ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη.
4. Το υλικό που δημοσιεύεται καλύπτεται από την άδεια creative commons 3.0, δηλαδή, αν θέλετε να αναπαράγετε ή να αναδημοσιεύσετε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιοδήποτε μέσο ένα άρθρο ή απόσπασμά του, θα πρέπει να αναφέρετε την πηγή, να μην το τροποποιήσετε, και να μην ζητήσετε γι' αυτό χρηματικό αντάλλαγμα. Εάν θελήσετε να χρησιμοποιήσετε το υλικό για εμπορικούς σκοπούς, θα πρέπει οπωσδήποτε να ζητήσετε την άδεια του αντίστοιχου αρθρογράφου.

Εκπρόσωπος της α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» σύμφωνα με το νόμο είναι η Άννα Αποστολίδου, η οποία έχει και την ευθύνη της παρούσας έκδοσης.

Στοιχεία επικοινωνίας:

Διεύθυνση Αλληλογραφίας:

Α.Μ.Κ.Ε. «ΕΝΤΕΛΕΧΕΙΑ»
Λεωφόρος Μεσογείων 8 β
11527, Αθήνα

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 210-72.92.465 (μετά τις 16:00 μμ)

Ηλεκτρονική διεύθυνση: entelechy.org (at) gmail.com

Website: <http://www.elijah.gr>

